

„Eu mă aflu acum foarte aproape de Dumnezeu, și nu îmi mai trebuie decât să întind o mână spre El, ca să îl pipăi!... Îl voi aștepta pe bunul Dumnezeu în Atelierul meu...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 767
4 - 10 martie 2026

Procedura de „aplicare provizorie” – doar un alt mecanism abuziv al clicii bruxeleze de astăzi ca speță juridică a totalitarismului CE de mâine...

Cezar Adonis
Mihalache

Este fățișă disputa din interiorul Europei... Dintre instituțiile birocratice ale clicii bruxeleze (CE) și sfera de reprezentare a națiunilor, statelor, economiilor Europei prin parlamentul european (PE)... Pentru că „aplicarea provizorie” a acordului comercial dintre UE și blocul sud-american Mercosur printr-o decizie unilaterală a Comisiei Europene (ignorând votul Parlamentul European pentru

va fi valabil pentru fiecare stat UE care, astăzi, nu mai are o piață certă de desfacere (nici la nivel intern, nici pe piața generală a UE), ci doar speranța de a-și revitaliza economiile prin exporturi pe piața Mercosur. Inclusiv pentru Italia și Spania care s-au alăturat la rândul lor acestui mecanism al „acordului provizoriu de aplicare”. Dar, cel mai grav, din punct de vedere al legitimității juridice, la nivelul unei jurisprudențe a dreptului comunitar, acest acord provizoriu creează speța pentru următoarele decizii

asigure subordonarea parlamentelor naționale (prin restrângerea dreptului de decizie suverană, pași începuți prin procedurile de referendum în cascadă, permis de UE pentru ca țările cu națiuni încă nesupuse să repete anumite proceduri juridice până la obținerea rezultatului dorit de UE, și continuați cu acțiuni de anulare a unor alegeri democratice) să-și supună chiar Parlamentul European... Lucru posibil și prin acest mecanism ce se profilează ca speță a totalitarismului de mâine: „aplicarea provizorie”...

Și totuși, statele Mercosur ar putea deveni ele părți ale unui colac de salvare a democrației europene!... Prin eventuala lor decizia de a adopta o amânare, la fel de provizorie ca aceea abuzivă a Bruxelles -ului, care a fentat votul Parlamentului European și deciziile de legalitate și legitimitate juridică ale Curții de Justiție a UE... Pentru că, deși acum par a fi avantajate, în schimbul înlesnirii accesului mărfurilor industriale pe piețele lor (în primul rând cele exportate de Germania), produsele agricole sud-americean putând intra mai ușor pe piața europeană, după ce vor fi folosite dară de Bruxelles pentru a impune o acțiune juridică abuzivă, ca speță de acțiune în raport cu însăși UE, este posibil ca acest acord să fie „demanțat” chiar de către cei ce s-au dat de ceasul morții (Europei, dar ce le păsa...) pentru a fi semnat... În plus, pentru statele Pieței Comune Sudice Mercosur (Argentina, Brazilia, Paraguay, Uruguay, plus Bolivia, în proces de aderare, dar și Venezuela, astăzi membru suspendat), „provizoriu” ar putea însemna și aplicarea unui model de negociere individuală cu fiecare dintre statele UE... Exact pe modul declanșat inițial de Trump în raport cu obtuza CE bruxeleză pentru a salva deciziile și chiar suveranitățile statelor Europei în raport cu abuzul decizional al Bruxelles -ului...

unilaterale și totalitare ale Comisiei Europene (clica instituțional bruxeleze a Ursulei vdL) în raport cu Parlamentul European (reprezentant legitim a națiunilor statelor europene)...

Un instrument juridic cu mult mai important, ca efecte în viitor, decât toate celelalte avantaje și părți avantajate astăzi din Acordul Mercosur... Și un violent mesaj de ignorare, sfidare și poate chiar sancționare a lipsei de aliniere la comanda Bruxelles -ului a Parlamentului European, de fapt, a acceptării de către acesta a dictaturii impuse de o clică prin marioneta din capul Comisiei Europene... Dar nu este nimic surprinzător... Pentru că mecanismul de forțarea a impunerii deciziilor CE urmează doar linia pașilor anteriori... Cu o Europă a clicii bruxeleze (CE) forțând legislația... Dar și cu o Europă a Națiunilor (PE) dormindu-și somnul de veghe...

Or, chiar dacă pare poate ilar, să nu ne trezim, mâine-poimâine, în fața unei forțe de impunere a deciziilor juridice abuzive, discreționare, totalitare ale Comisiei Europene (sub mandatul Ursulei vdL) în care, înainte ca UE să-și

Lumea dreaptă, această cârpă lustruită...

Christian W.
Schenka

Ni se spune că trăim într-o „lume dreaptă”. Ni se spune cu tonul acela de agent de asigurări care îți vinde un zâmbet și îți ratează frica în rate. Dreaptă ar fi lumea, ordine ar exista, reguli, principii, responsabilitate. Mda... și în timp ce se recită asta, undeva un om în costum semnează un ordin, iar din semnătura lui se naște zgomotul: sirene, dărâmături, țipete, statistici. Statul de drept e absolut; un instrument precis, un bisturiu... un bisturiu care taie suspect de des acolo unde carnea e moale, la omul mic, la trecerea de pietoni, la „a fost un accident”, la mâinile care nu miros a petrol și sânge, ci a viață, a oboseală, poate a un pahar în plus, fiindcă omul e om. Acolo statul de drept funcționează curat, punctual, corect, moral, cu guler apretat. Acolo există dosar, expertiză, articol de lege, condamnare. Acolo „fermitatea” devine brusc un cuvânt foarte elegant, și apoi există cealaltă categorie de oameni, cei care transformă sute de mii de vieți în cifre, cei care spun „securitate” și înseamnă „frică”, cei care spun „pace” și trimit bombe, cei care se mișcă printre steaguri și camere de filmat ca printr-o eclipsă personală. La ei statul de drept devine, dintr-odată, o dezbateră filosofică: jurisdicție neclară, acces imposibil, imunitate discutabilă, veto, politică reală, stabilitate, „situația e complicată”... Eu nu-i spun „complicată”, eu îi spun: o lume în care puterea are propria gramatică, propria metaforă, propria metrică, propria rimă. O gramatică ce nu se pleacă, ci îi pleacă pe alții, o gramatică ce nu explică, ci declară „neaplicabil”. Și cine vorbește această gramatică poate pune țări întregi la condițional: „nu ar trebui”, „se va analiza”, „regretăm profund”. Între timp... trecerea de pietoni stă în mijloc ca o probă morală. Un om trece cu mașina peste ea, poate beat, poate prost, poate amândouă. Un om moare. E tragic, e concret și, fiind concret, e juridic apucabil. Apucabil înseamnă judecabil, judecabil înseamnă brusc că lumea pare să aibe o balanță, că măsoară, că îndreaptă. Dar dacă cineva nu „lovește” unul, ci mii, zeci de mii, sute de mii, nu cu volanul, ci cu statul, atunci balanța devine decor. Un tribunal?! O idee frumoasă! Un mandat de arestare? O hârtie nobilă! Dreptate? Un cuvânt purtat la conferințe ca o cravată: arată bine, dar nu obligă! Aici intră în

scenă Ivanul meu interior, acest personaj împrumutat, un fel de slav imaginar cu sprânceana grea, pe care îl scot din sertar când lumea nu mai poate fi suportată fără ironie. Ivan zice: „Frate, tu nu înțelegi, legea e ca un câine care latră la hoții mici. Lupii mari îl hrănesc.” Ivan râde. Râd și eu, numai că râsul meu nu e râsul cinicului, ci al doctorului care știe: dacă diagnosticul e corect, febra tot febră rămâne. Mi se va spune: „Dar există sancțiuni! Există mandate! Există instanțe internaționale!” Există... Da. Există și detectoare de fum. Asta nu înseamnă că nu arde casa. Sancțiunile sunt, de multe ori, calmantul moral al celor puternici: fac ceva, dar să nu doară prea tare. Mandatele sunt importante, fără îndoială, doar că, cât timp omul stă în palat și nu trece granița, ele rămân ca un gard în jurul unui munte: impresionant, dar irelevant pentru vârf și vine fraza preferată a epocii, apretată ca un funcționar: „Asta e realpolitik.” Realpolitik e parfumul cu care se acoperă mirosul de sânge. Miroase a sală de conferințe, a mochetă, a microfon. Îl pulverizezi când moralitatea ar începe, altfel, să urle. Realpolitik e arta de a sta drept în picioare, în timp ce îngenunchezi. Se vede limpede: cine omoară un om ajunge la închisoare, cine omoară sute de mii ajunge în manuale, în monumente, în interviuri, în „strategii”, și uneori, dacă are ghinion, mai târziu ajunge și în fața unui judecător. Dar abia după ce cade, după ce nu mai e util, după ce umbrela lui de protecție se rupe. Atunci se strigă: „Dreptate!” și toți își bat pe umăr: ce brav, am apărat principiile. Ca și cum principiile n-ar fi fost până atunci ținute la sertar. Adevărul durerii e acesta: lumea nu e nedreaptă fiindcă nu are reguli, lumea e nedreaptă fiindcă regulile nu sunt pentru toți. Cine are putere poartă o a doua piele: ceață de jurisdicție, discuții de imunitate, veto, alianțe, propagandă. Cine nu are putere poartă doar greșelile lui, slăbiciunea lui, prostia lui, și astea toate sunt juridic perfecte, gata de procesat. Nu spun asta ca să-l scuz pe șoferul beat. Vina rămâne vină. Mortul rămâne mort. Dar o spun fiindcă e o formă rafinată de ipocrizie să-l apuci pe micul vinovat cu maximă morală și să-l mângâi pe marele vinovat cu minimă consecință. Condamni „accidentul” și negociezi masacrul ca „problemă”. Îl bagi la pușcărie pe omul mic și îl inviți pe omul mare la summit.

verificarea respectării și compatibilității cu normele dreptului comunitar de către Curtea de Justiție a UE) a fost forțată de către clica Ursulei vdL nu pentru avantajele specifice unui acord economic, ci pentru a planta în spațiul comun european noi „semințe” ale controlului totalitar de mâine... În primul rând, prin aducerea în pragul falimentului (fie și parțial) a agriculturii și industriei alimentare a UE, prin aflulxul de produse dinspre țările Mercosur, pe care Bruxelles -ul îl va putea folosi ca mecanism coercitiv împotriva acelor state UE nealiniat pe deplin, deschizând sau închizând robinetul produselor pe piețele statelor europene ca instrument de presiune și șantaj... Apoi, prin tentația Germaniei de a putea exporta, fie și cu orice preț pentru restul UE, propriile produse în spațiul Mercosur... Lucru ce ar părea salvator pentru o Germanie în recul industrial (din cauza scăderii competitivității în urma pierderii energiei ieftine rusești dar și a creșterii taxelor vamale de către Statele Unite), dar care, în fapt, va deveni doar un alt instrument de presiune și șantaj în mâinile decizionale ale Bruxelles -ului... Iar asta

N-ar fi rău să ne intereseze: Unde este ONT-ul nostru?

Mihai
Ogrinji

Au și cifrele misterele lor. 1936, an bisect – deci, cu 29 de zile în februarie – pare să fi deținut puteri stranii. Sub cupola lui s-au împlinit evenimente pentru care frumos ar fi să avem inimă și minte spre a le celebra. De fiecare dată. Acel an începea pentru tânăra industrie a ospitalității românești cu înființarea Oficiului Național de Turism (ONT); continua, în lunii mai, cu inaugurarea pe malul lacului Herăstrău a Muzeului Satului; și-și încheia drumul, la 1 decembrie, cu inaugurarea Arcului de Triumf. Nu cred să mai fi fost, pentru turismul bucureștean și nu numai, un asemenea an! În urmă cu 90 de ani, când se instituționaliza ONT începând de drum se înfiripase deja cu câțiva ani mai devreme. Un prim pas, ca proiect, fusese făcut în 1924. Doi ani mai târziu chiar se constituia un fel de ONT în cadrul Direcției Poporului din Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale. Savantul Emil Racoviță, Gen. dr. N. Vicol și scriitorul Emanoil Bucuța erau printre cei mai implicați întemeietori ai acestei organizații. Avatarurile, însă, n-au fost nici puține și nici simple. A urmat, câțiva ani mai târziu, „Consilieratul pentru pregătirea turismului în România”, care a funcționat pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri. În cele din urmă, ONT era oficializat sub egida „Ministerului de Interne”, ulterior trecând la „Ministerul Propagandei”, transformat în scurt timp și el în „Ministerul Informațiilor”...

Așadar, Monitorul Oficial cu numărul 50, din 29 februarie 1936, publica „Legea pentru organizarea turismului în România”. Aceasta ieșise din Parlament cu 109 voturi pentru și trei împotriva, consfințând astfel organizarea O.N.T. ca instituție de stat menită să coordoneze activitatea turistică din România. Legea din 1936 făcea din ONT un veritabil motor al domeniului. Ne găseam într-un moment de răscruce pentru o „industrie” pentru care țara noastră era, nu doar teoretic, ultra-înzestrată. Nici nu era deloc ușoară însă realitatea turismului din România. Cel dintâi președinte al ONT, Sergiu Dumitru, arăta din capul locului că instituția pornise „cu acea voință hotărâtă de a construi un organism tare, independent”,

dar avertiza și că organizarea turismului nostru „poate să pară înceată pentru unii nerăbdători”.

Iată și câteva dintre misiunile care stăteau în fața ONT: construirea de hoteluri în stațiunile montane și balneoclimaterice, ridicarea de cabane concomitent cu marcarea de trasee alpine, grija pentru îmbunătățirea condițiilor de transport, stabilirea relațiilor externe pentru turism. Un punct aparte îl constituia conceperea și derularea unei propagande turistice dinamice, penetrante. Încă din start, Delta Dunării s-a situat în prim-plan, alături de țărmul Mării

și, poate, chiar amenințați în tentativa de a afla adevărul despre contribuția regilor noștri la dezvoltarea și civilizarea României în perioada lor de domnie.

Turismul românesc datorează enorm perechilor regale Carol I și Elisabeta, Ferdinand și Maria. La rândul lui, Regele Carol al II-lea – dincolo de atâtea erori și abuzuri de neiertat – rămâne unul dintre ziditorii industriei ospitalității românești. Înainte de apariția ONT-ului, merită cu prisosință pomenit de-a pururea acel adevărat monument-omagiul închinat țării reîntregite, pentru a căru

și Al. Bădăuță (unul dintre cei mai însemnați „scriitori de turism” din perioada interbelică, autorul, între altele, al albumului „Munții României”, cu fotografiile aparținând sibianului Iosif Fischer).

Să ai un asemenea fabulos Album și tu, care te declari și te vrei țară a turismului, să nu-l reeditezi în sute și sute de mii de exemplare este pur și simplu o monstruoșitate...

ONT-ul, pe lângă remarcabilul său efort organizatoric întru dezvoltarea turismului românesc, sub toate aspectele, a reușit, în același timp, să mobilizeze

isterul Turismului. Moment important, generos ca idee, pentru turismul nostru. ONT a rămas cu statutul de mare tur-operator, organizând excursii și vacanțe pentru români și străini, multiplicarea legăturile cu companii și firme de profil din toată lumea, deschiderea de expoziții promoționale în străinătate, editarea de cataloage, pliante, afișe, ghiduri. Chiar și o remarcabilă revistă – „Holidays in Romania”, în mai multe limbi – care, până la urmă, după ce supraviețuise în fel și chip, tot schimbându-și editorul, avea să fie lichidată în zilele noastre de Elena Udrea, hilarul personaj al turismului zilelor noastre.

Și cum, după 1990, tot ce-a fost românesc trebuia să piară, ONT n-a avut altă soartă. Desigur, mai întâi s-a privatizat. Prin 2002-2003, niște... investitori strategici, ciprioți de felul lor, au pus mâna și piciorul pe capitalul majoritar al ONT și astfel s-a încheiat gloria celui mai important brand al turismului românesc. Tragic este că nu e singurul brand care dispare fără durere, fără suspin din partea nemernicilor care au distrus această țară. Vă mai amintiți de ARO, de Gerovital, ca să dau două exemple? Ba și impozantul hotel „Inter*Continental”, legat și el inițial de un mare proiect turistic, n-a avut o soartă mai bună. Ca să nu luăm în seamă ruina unor stațiuni întreg, precum Băile Herculane ori Borsecul, cu care ONT avea parteneriate importante, ruinate și acestea cu un nestăviluit avânt... Am fost prea legat de ONT atâția și atâția ani, de atâția și atâția dintre specialiștii lui, mulți dintre ei plecați de mai multă vreme în călătoria fără sfârșit, ca să mai am stare să continui, deocamdată, acest text... Doar îmi tot stăruie în minte povestea cu vipera gravidă – vivipară – care moare: puii

își mănâncă mama pe dinăuntru până când reușesc să iasă din ea și să arate lumii ce vipere au devenit... Din nefericire, este o cutremurătoare realitate, nu doar o metaforă. Să mai mire pe cineva că cele mai multe și mai vocale dintre agențiile noastre de turism sunt precum puii de viperă, din parabola de mai sus? Vom veni cu amănunte așa, de pamplesirul cucilor...

Negre, care trebuia să devină un „sanatoriu al Europei”. În scurt timp au început să fie construite hoteluri și cabane la Mamaia – Rex – și în Deltă (la Vâlcov și Ilgani), la Predeal, Sinaia, Turnu Severin, case de adăpost în munți. Multe altele au rămas nefinalizate, din păcate, precum hotelul de la Balcic. Este greu de imaginat pentru autoritățile noastre de astăzi ce avalanșă de broșuri, albume, ghiduri, pliante, filme documentare, expoziții foto, birouri de promovare turistică deschise în străinătate, ce ofensivă propagandistică a pus în mișcare ONT întru popularizarea comorilor Carpaților, stațiunilor balneare, folclorului românesc, a celorlalte atracții turistice de la noi. Una dintre cele mai încântătoare hărți din câte s-au realizat la noi – „România – Țara Turismului” – a avut ca editor ONT. La fel cum tot sub auspiciile lui a apărut și minunata revistă de turism „România”. Rămâne poate fără egal expoziția pe care ONT a organizat-o la Paris, în 1939. Desigur, în toate județele, în toate stațiunile balneare și montane, ONT avea filiale...

Cei care au venit pe lume după ultimul mare război, după izgonirea monarhiei, am fost frustrați

înăptuire Carol al II-lea s-a implicat în mod special: Albumul „ROMÂNIA – Natură-Clădiri-Viață populară” realizat de vestitul fotograf german Kurt Hielscher și tipărit la Leipzig în 1933. Iar Prefața semnată de Octavian Goga reprezintă, probabil, cel mai minunat text dedicat vreodată turismului românesc... Albumul are și un argument, ca să spun așa, al rafinatului artist german, din care reproduc această profeție-avertizare: „... Pe lângă mulțumirea pe care am simțit-o, lucrând, m-a cuprins și durerea că întreg poporul român este amenințat de un dușman crunt, căci de cultura acestei țări bine cuvântate de soare se apropie norii grei ai Occidentului: praful civilizației care înăbușe orice viață plină de culoare. Unele sate au și fost învăluite: norul cenușiu acoperă tot mai mult uneltele strămoșești și culoarea veselă a costumelor, înecându-le în monocromia stinsă a modei de pretutindeni. Așa își pierde treptat un popor cu simț artistic străvechia sa înfățișare.” Și, de asemenea, nu trebuie omise sub nici un chip „Comentariile planșelor”, adică explicațiile date ilustrației în sine, exemplare prin sinteza lor, operă ce poartă semnătura lui Kurt Hielscher

în chip admirabil elanul și buna credință a românilor constituiți în tot felul de asociații de drumeție, de alpinism, de speologie, ca să nu mai vorbim de străjeri și cercetași. La fel cum, totodată, râvna individuală a însemnat un spor apreciabil pentru îmbogățirea industriei ospitalității românești.

...Și-a venit Al Doilea Război Mondial. Au venit rușii și bolșevismul, au ieșit la iveală și îndrăzneală diverși alogeni, trădători autohtoni, alte specimene... Ce se putea întâmpla cu o instituție „burgheză”? În 1949, se emitea Decretul 88, prin care Confederația Generală a Muncii, vestitul CGM, prelua atribuțiile ONT. Au fost suficienți vreo șase ani – dar ce ani criminali! – ca să se facă harcea-parcea din spiritul ONT, din baza lui materială, din specialiștii lui... Reapariția ONT-ului, cu „Carpați” adăugat la nume, s-a produs în 1955, pentru ca, patru ani mai târziu, printr-un HCM, cu numărul 86, să recapete atribuțiile de autoritate de stat întru dezvoltarea turismului intern și internațional. Oricum, răul imens fusese săvârșit și dacă ar fi fost în joc doar industria ospitalității clasei muncitoare... Și totuși, în 1971, se înființează, în premieră, Min-

Prostia și propaganda...

Petru
Jipa

Domnul premier se grăbește, nu are timp de interviuri. Avem foarte mult de lucru la un restaurant de lux pe undeva, pe aici... Dar mergem să ridicăm paharul în cinstea ultimilor tăieri de salarii și ultimilor scumpiri. Imaginați-vă un virus de gândire: tăcut, schimbător de formă, prosperând nu în celule, ci în ecrane, în tăceri, în spațiul gol dintre o întrebare și răspunsul ei. Aceasta este contagiunea liniștită a prostiei, un cuvânt românesc care poartă greutatea golului moral, a convingerii șterse, a

devine un slogan, iar complexitatea se dizolvă în caricatură. Vorbe binare: noi/ei, pur/corupt, salvat/condamnat, pentru că nuanța este prima victimă a convingerii fără conștiință. Când prostia oferă solul fertil, propaganda lasă să cadă spori; iar ceea ce crește nu este înțelegerea, ci loialitatea față de iluzie. Mai rău, această forță duală nu există doar în lume, o remodelează. Platformele de socializare, concepute pentru conexiune, devin motoare de propagare: algoritmi recompensează indignarea în locul perspicacității, repetiția în locul reflecției, certitudinea

șters? Ce rămâne nespus? Gândirea critică nu este o abilitate, este o poziție, o postură a sufletului: dreaptă, atentă, fără teamă de disconfort. Educația, în cel mai bun caz, nu este transferul de răspunsuri, ci cultivarea acestei posturi, plantarea de întrebări atât de adânc încât prind rădăcini în oase.

Așadar, să nu vorbim doar despre contagiune, ci despre imunitate. Nu despre propagare, ci despre inoculare. Nu despre tăcere, despre actul curajos, atent, colectiv de a numi ceea ce este gol, de a contesta ceea ce este fals și de a tinde, întotdeauna, spre grădina fragilă, radiantă a

Așadar, se ridică întrebarea, nu ca o alegere binară, ci ca o sondă diagnostică: „Este mai multă prostie, sau mai multă propagandă?” Prostia, în forma sa cea mai crudă, este mintea nepăzită ca o ușă lăsată întredeschisă într-o furtună. Nu completează; se împiedică. Repetă clișee nu pentru că i s-a ordonat, ci pentru că nu a învățat niciodată să pună la îndoială ecoul. Confundă volumul cu validitatea, distribuie titluri fără a citi propoziții, confundă indignarea cu perspicacitatea. Aceasta nu este răutate, este absență: absența umilinței, a rezistenței intelectuale, a curajului liniștit

prostia este o pagină goală, propaganda este un decret tipărit, semnat, sigilat și distribuit cu precizie chirurgicală.

Totuși, aici se află încurcătura perfidă: propaganda necesită prostie pentru a prinde rădăcini, iar prostia înflorește în solul cultivat de propagandă. O minciună repetată de o mie de ori nu devine adevărată, ci devine familiară, iar familiaritatea, în absența obiceiului critic, se maschează în adevăr.

Propaganda se hrănește cu distragera atenției; prostia înfometează atenția. Propaganda exploatează loialitatea tribală; prostia uită

creдинței lipsite de rațiune și a propagandei, o complicitate vicleană, îmbrăcată în hainele adevărului și șoptind în dialectul certitudinii. Împreună, ele nu doar circulă; ele „se propagă”: semănând îndoială acolo unde odinioară creștea curiozitatea, înlocuind dialogul cu dogma și transformând piețele publice în camere de ecou căptușite cu oglinzi. Prostia nu este ignoranță, este refuzul de a ști. Este ridicarea din umeri în urma dovezilor, rânjetul care întâmpină sinceritatea, plierea deliberată a minții ca o scrisoare niciodată menită să fie deschisă. Unde ignoranța așteaptă cu răbdare lumina, prostia stinge lampa. Și propaganda? Nu doar minte; orchestrează minciuni, stratificând jumătăți de adevăr precum roca sedimentară, comprimând timpul și contextul până când istoria

în locul cercetării. O minciună, repetată cu convingere, capătă strălucirea autorității; un adevăr, oferit cu oarecare înăbușire, este înecat de vuietul consensului. Instituțiile, școlile, instanțele, chiar și familiile, își găsesc fundațiile tremurând, nu din cauza unui atac extern, ci din cauza eroziunii interne: când faptele sunt opționale și empatia este opțională și dovezile sunt opționale, ceea ce rămâne nu este societatea, ci o colecție de singurătăți, care strigă în același gol. Gol...!

Totuși, a recunoaște această contagiune înseamnă deja a-i rezista. Pentru fiecare act de prostie, există o altă forță: umilința încăpățanată a lui „nu știu încă”; pentru fiecare minciună, o întrebare liniștită, persistentă, cine beneficiază? Cine este

realității comune. Pentru că adevărul nu strigă. El așteaptă, nu pasiv, ci cu răbdare, pe cei dispuși să asculte, să pună întrebări, să „gândească” nu ca un reflex, ci ca o responsabilitate. Și în această așteptare, în această disponibilitate, nu se află doar rezistența, ci renașterea. Imaginați-vă un râu limpede la izvor, alimentat de izvoare montane ale curiozității și rațiunii, dar pe măsură ce șerpuiește prin văi ale puterii și orașe ale controlului, devine turbure, acoperit de nămol stârnit nu de natură, ci de mâini care îi barează, deviază și colorează fluxul. Ceea ce numim astăzi „informație” seamănă adesea cu acel râu: nu este inerent toxic, dar din ce în ce mai imposibil de distins în curenții săi din aval, unde ignoranța poartă masca certitudinii, iar certitudinea poartă uniforma adevărului.

de a spune „Nu știu încă”. Prostia se răspândește precum semințele de pădădie: ușoară, aeriană, fără rădăcini prosperând acolo unde solul este superficial și examinarea este rară. Propaganda, prin contrast, este arhitectură nu accident. Este cumulum schelelor deliberate ale percepției: fapte selective fixate pe declanșatori emoționali, repetiție bătută ca ritmul unui fierar, disidență nu doar ignorată, ci „dezarmată preventiv” etichetată drept prejudecată, isterie sau trădare înainte chiar de a vorbi.

Propaganda nu îți cere să gândești; te antrenează să recunoști, să asociezi instantaneu o față cu pericolul, un cuvânt cu virtutea, o tăcere cu vinovăția. Este limbaj transformat în armă, reflex, memorie editată în mit, istorie aplatizată în slogan. Unde

cum să țină loialitatea și îndoiala în aceeași mână. Nu sunt rivali sunt co-conspiratori în erodarea lentă a discernământului, fiecare amplificând raza de acțiune a celuilalt, fiecare scuzându-și violența. Apoi mă gândeam, după ce „primul” anunță tăierile și ne spune că nu are timp de întrebările jurnaliștilor că uneori prostia poate fi egală cu ignoranța dar și cu sfidarea. Să fie pace!

A fi doar „carne de tun”...

Cezar Adonis
Mihalache

„Meseria” noastră de mâine... Iar „angajator”, doar Moartea... Și nu doar pentru genocidul unor popoare și națiuni... Ci aproape a întregii specii... Sub ura histrionică a nebunilor distrugători; ai propriilor țări, a sanctuarelor de viață, de civilizație, de vatră... Căci ei au astăzi cea mai productivă afacere: războiul... Și care nu mai vizează doar profiturile materiale, scopul țintind chiar sfărșimarea talanților sub piciorul iudelor ce au cuprins lumea... Care au împânzit-o, înlocuind piesele tablelor de șah, care au scos din ordinele mondiale însăși rostul ordinii, care aproape au nimicit o specie... Pentru că, de acum, se văd orizonturile de tăciune și cenuși de timp a celor din urmă vremuri... Cu o Europă condusă de demenți ce păreau până mai ieri doar victime ale propriilor infatuări, egocentrisme, frustrări, nerozii și imbecilități... Dar care, acum, pun degetul poate ultimei decizii pe însăși vatra

de viață a lumii... Până acum, au schilodit, au distrus, au ras vetrele de omenie ale lumii... Acum însă, însăși lumea este defluată din matca ei în vremuri... Și înțelegem poate toate acele proiecte, programe, impuneri a unor lucruri, la început arbitrare, apoi total la nelalocul lor, total contraființei umane, a moralității, eticii și demnității

ei... Pentru că aveau războiul lumii contra umanității și a omului pe agendă... Și înțelegem toate acele încrâncenări ale lor... De a restricționa și a transforma mobilitatea cetățenilor, prin planurile lor de impunere a orașelor „de 15 minte”, de înlăturare a aproape dreptului de a mai utiliza mașini clasice... Pentru că războiul este cel mai mare consumator de com-

bustibili... Și probabil mai marii demenți ai Europei nu au crezut în tembelismul eliminării definitive a combustibililor fosili... Dar au proiectat o fișă de lucru pentru a reduce dependența de aceștia a segmentului civil... Pentru că, nicicând nu a fost vorba de o renunțare la combustibilii „grei”, fosili... Căci tancarurile, avioanele, navele de război

nu merg cu baterii... Nici de trotinete, nici de mașini... Iar Europa clicii fasciste bruxeleze de război a pregătit „decarbonizarea” civililor doar pentru a avea resurse pentru procesiunile militare ale morții... Aidoma și în cazul acelorași impuneri de proiecte, aproape utopii alimentare, privind asigurarea de importuri de peste mări și țări... Dinspre Blocul Sud-

American, din India, din Australia... Pentru că se urmărește transformarea Europei într-un „câmp operațional”... Sub justificarea necesității, la început, de preluare a coridoarelor maritime și fluviale și militarizarea lor, apoi a autostrăzilor, și, iată, avem și primele coridoare de interes logistic militar ca proiecte traversând tocmai zonele verzi, de ei decretate (pentru a nu se mai construi nimic altceva), fără a mai fi supuse obligației de a fi ocolite... Pentru că războiul are drumul lui... Și nimic altceva nu contează, nici areale naturii, nici acelea, „in situ”, arheologice, nici măcar clădirile, barajele... Iar Europa este pe caii mari ai războiului... Europa clicilor fasciste... Doar că atelajul este deja, nu cuprins de flăcări, ci aproape cenușă... Dar nu le pasă... Pentru că acesta fost scopul: războiul... Războiul decimării... Și nu doar a ultimelor frânturi de umanitate din noi...

Și nu va fi mai fi pace în nici un colț de lume... Nu până când nu vom avea zeci de „Nuremberg” -uri judecând și

închizând sub grele uși de fier, căci gratiile nu vor mai fi de ajuns, acești nebuni ai demenței histrionice... Pentru că demența este în floare... Dar nu, nu este generată de scleroza neuronilor nebunilor ce ne conduc... Ci de ura față de însăși ființă umană... Iar idiotii planetei ne bagă în război fără să clipească... Prin deciziile lor, prin complicitatea altor demenți ajunși în funcții... Apoi, acești demenți, cu națiunile sub cenușile așezându-se peste însăși nisipul vieților noastre, vor spune că noi am fost de vină... Dar, atunci, nu va mai conta... Deja suntem lângă secundarul clipei nucleare... Acum și cu o Franță dezvoltând (altă demență, aceeași bolnavi!) o umbrelă nucleară pentru statele UE... O idiosincrazie formulată, chipurile, în numele descurajării nucleare, dar cu tot mai multe degete pe amprenta butonului de incendiere a lumii...

Vrem Dragoste, nu Război! („We want love, not war!”)...

Petru
Jipa

Un general colonel american destul de respectat, a scris o carte. Smedley D. Butler, militar american cu o carieră lungă, a fost autorul lucrării „War is a Racket” (Războiul este o escrocherie), publicată inițial în 1935. În această lucrare, el susține că războiul este profitabil pentru anumite interese private (corporații, financiare) în detrimentul intereselor naționale și al soldaților. Deși citatul este adesea folosit ca sintetizarea mesajului său, contextul complet al afirmației este mai nuanțat: Butler argumentează că războiul a fost exploatat pentru a face bani pentru elitele care finanțează războaiele, în timp ce soldații suferă consecințele. Crede cineva că s-a schimbat ceva de atunci? Iată un scurt rezumat al principalelor argumente din „War Is a Racket” (Războiul este o escrocherie) a Generalului Smedley D. Butler. Războiul nu este o confruntare între națiuni pentru libertate sau dreptate, ci un mecanism prin care interese private (corporații, finanțatori, elite economice) câștigă bani și putere. Armata este adesea folosită pentru a proteja sau a crea condiții favorabile mediului de afaceri pentru acele interese, nu neapărat pentru binele național. Intrările guvernelor într-un război sunt adesea motivate de presiuni economice și politice, iar soldații suportă costurile umane și morale fără a avea

profunde beneficii directe. Profitul din războaie este adesea rezultatul contractelor de armament, monopolurilor, investițiilor cheie și a stabilirii unor piețe externe favorabile. Butler subliniază necesitatea conștientizării publice și responsabilității politice pentru a limita implicarea militară în interese private și pentru a proteja viețile soldaților. Dar poate nu mă sperie războiul în sine, au mai fost două războaie mondiale, poate că mă sperie acele profeții biblice care vin din negura timpului și ne-au atras atenția să fim atenți ce ne dorim. Să ne imaginăm că stăm pe un deal bătut de vânt în zori, înainte ca soarele să răsară la orizont, dar când prima lumină se strecoară ușor pe cer, aurind marginile norilor ca un pergament antic ținut în fața focului. Așa se simt profețiile biblice astăzi: nu ecouri îndepărtate, ci margini luminoase, tremurânde, ale unei realități prezise de mult, care acum se ascut în foc chiar sub ochii noștri. Profeția nu este ghicire; este arhitectură divină, planuri scrise cu certitudine morală, nu cu precizie cronologică. De la viziunea lui Isaia despre săbiile transformate în fiare de plug până la „timp de strâmtorare cum nu s-a mai întâmplat de când există o națiune” a lui Daniel, Scripturile nu șoptesc avertismente, ele trag alarme de-a lungul mileniilor. Și acum, pe măsură ce națiunile se fracturează de-a lungul faliilor ideologice, pe măsură ce tehnologia depășește înțelepciunea, pe măsură ce clima se cutremură

și are „guturai” compasiunea scade, contururile acelor cuvinte străvechi încep să arunce umbre lungi și înconfundabile pe titlurile noastre. Războaiele izbucnesc nu numai pe câmpurile de luptă, ci și în algoritmi; foamea pânzește nu doar pe satele devastate de secetă, ci și foamea tăcută a sufletelor strămutate care derulează prin fluxuri atent selecționate; și „dragostea multora” care se răcește? Răsună în sulul gol al rețelelor de socializare, aprecieri fără loialitate, conexiuni fără legământ. Ceea ce face ca aceste profeții să rezoneze acum nu este tonul lor apocaliptic, ci acuratețea lor antropologică, diagnosticul neclintit al inimii umane. Isus nu a spus: „Veți vedea zburătoare sau fiare vorbitoare”. El a spus: „Pentru că fărădelegea se va înmulți, dragostea multora se va răci” (Matei 24:12). Acesta nu este un mit, este o oglindă. Este birocratul care semnează ordine de deportare fără tristețe; poate ziaristul care cumpără indignarea; vecinul care încuie poarta în timp ce refugiatul bate de trei ori. Profeția nu prezice evenimentele atât de mult, cât expune tipare: mândria deghețată în progres, dreptatea amânată până când este refuzată, închinarea schimbată în favoarea confortului. Asemenea unui râu care sculpează luncile nu prin forță, ci prin persistență, Scriptura urmărește erodarea lentă și constantă a adevărului, până astăzi, când „adevărul” însuși este înmulțit, privatizat și pixelat. Totuși, profeția nu este niciodată doar

un avertisment, este și o mărturie. Fiecare promisiune împlinită, de la întoarcerea lui Israel până la împrăștierea și re-unirea popoarelor este o semnătură divină pe registrul istoriei. Când Babilonul a căzut, când Ierusalimul s-a ridicat din dărâmături, când Mesia a sosit nu pe un cal de război, ci pe un măgar, fiecare a fost o afirmare liniștită, seismică: „El ține legământul”. Și astfel, în epoca noastră de fragmentare, profețiile nu ne îndeamnă la panică, ci la o postură. Ele invită la umilință în fața unei cronologii mai mari decât viețile noastre, la curaj în mijlocul haosului și la compasiune care refuză să fie calibrată de comoditate. A citi Daniel astăzi nu înseamnă a descifra datele, înseamnă a ne aminti că imperiile se ridică și cad, dar „piatra tăiată fără mâini” tot se rostogolește, nu ca o armă, ci ca un refugiu. Așadar, să nu citim profeția ca pe un ceas cu numărătoare inversă, ci ca pe o busolă. Lăsăm cuvintele sale străvechi să ne redimensioneze privirea, nu spre orizontul dezastrului, ci spre inima datoriei: să iubim cu înverșunare, să spunem adevărul cu blândețe, să-i adăpostim pe cei vulnerabili și să îngrijim solul sufletelor noastre ca și cum eternitatea ar prinde deja rădăcini în prezent. Căci cea mai surprinzătoare profeție dintre toate ar putea fi aceasta: că, în mijlocul dezlănțuirii, harul totuși sosește – nu cu fanfară, ci în pâine frântă, mâini întinse și un glas blând și liniștit care spune: „Eu sunt cu voi – încă, întotdeauna,

chiar și acum”.

Dar ce mai spune domnul general...? Butler definește războiul ca fiind „cea mai veche, cea mai ușor de înțeles, cea mai profitabilă și, cu siguranță, cea mai vicioasă” formă de escrocherie. El explică faptul că este o afacere în care un grup mic, „din interior”, cunoaște adevăratele motive și profită enorm, în timp ce restul lumii suferă. Profituri Imense din Război: Butler a evidențiat cum, în timpul Primului Război Mondial, au apărut 21.000 de noi milionari și miliardari în SUA. El subliniază contrastul dintre profiturile producătorilor de arme și moartea soldaților. Experiența Personală: Ca militar de carieră, Butler recunoaște că a ajutat la transformarea unor țări precum Haiti, Cuba și Nicaragua în locuri sigure pentru interesele bancare și petroliere americane (cum ar fi National City Bank sau Standard Oil), acționând mai degrabă ca un „gangster pentru capitalism” decât ca un apărător al țării. Soluțiile Propuse: Butler a propus măsuri radicale pentru a „distrage escrocheria războiului”: Eliminarea profitului din război: Limitarea veniturilor producătorilor de arme și a corporațiilor în timpul conflictelor. Referendum pentru război: Permitea tinerilor care vor lupta să decidă prin vot dacă țara ar trebui să intre în război.

„Să fie pace!